

Slišanje glasov:

SREČANJE Z VRSTNIŠKIMI PODPORNIMI DELAVCI V TRSTU

Konec avgusta letos smo v Trstu obiskali skupino, ki se ukvarja z razvijanjem vrstniškega podpornega dela na področju duševnega zdravja. Silva nam je govorila o delovanju tamkajšnje skupine za slišanje glasov in o tem, kako se učijo živeti z glasovi. Silvana nam je povedala o razvoju projekta vrstniškega podpornega dela, ki se mu po angleško reče *peer support work*, delavci pa so *peer support workers* ali poenostavljeno »pirsi«. Spoznali smo Manuelo, Davida in Maxa. To so ljudje, ki so sami imeli izkušnjo težav v duševnem zdravju, bili psihiatrično obravnavani, nato pa so se udeležili usposabljanja za »pirse« in se nato polovično zaposlili za podporno delo v centrih za duševno zdravje v Trstu. Tam ob dopoldnevih delajo v parih, in sicer tako, da po dnevih krožijo med več centri. Silvana nam je povedala tudi za projekt »recovery collage« oz. »šole za okrevanje«, kakor bi lahko rekli po slovensko. Tam je bila tudi Nicole, ki deluje kot koordinatorka projekta »pirsov«. Zanimivo je to, da ta dva in še druge podobne projekte tržaška psihiatrija in sploh sektor zdravstva polno podpirata, kar se kaže v tem, da v usposabljanju »pirsov« sodelujejo tudi zdravniki in psihiatri ter da je financiranje zaposlovanja »pirsov« sistemsko (trajno) urejeno iz sredstev za zdravstvo. Iz slovenske strani smo bili tam prisotni trije iz izolske podporne skupine za slišanje glasov in dva iz ljubljanske. Dogovarjali smo se, da bi v kratkem v Ljubljani organizirali seminar o vrstniškem delu na področju duševnega zdravja z udeležbo prvoosebni in plačanih strokovnjakov iz tujine.

Bojan

Moj vtis s srečanja s skupino Peer to Peer (vsi enaki) v Kulturnem parku San Giovanni, pravzaprav v kafiču Il posto delle fragole v Trstu, v petek, 31. avgusta 2018, je bil presenetljivo lep. Poleg tega, da sem »izkoristil« priložnost, da povem delček svoje zgodbe, sem predstavil tudi našo skupinico slišanja glasov iz Izole in se znašel v vlogi prevajalca iz slovenščine v italijanščino in obratno, kar je obogatilo mojo osebno izkušnjo. Počutil sem se zelo sprejetega, in to je pripomoglo, da se je ustvarilo prijetno vzdušje in s tem taka lepa pristna povezanost med nami vsemi. Prisotne so bile tudi dve mentorici ter psihologinja, ki podpirajo (pomagajo) in sodelujejo s *peer-to-peer* delavci. Že po prvem delu razgovora sem imel občutek, kot da se že dolgo poznamo.

Zelo zanimivo mi je bilo tudi poslušati različne izkušnje posameznikov o delovanju skupine in posebno sem začutil močan povezovalni občutek med vsemi udeleženci srečanja.

Upam in vidim, da bi lahko nadaljevali to druženje in sodelovanje v bodoče ...

Loris

Time is too precious not to love. (Jack Kornfield)

Spoznati ljudi, ki so slabih 100 km iz Ljubljane zaposleni na psihiatriji kot strokovnjaki iz lastne izkušnje, je bilo močno. Prvič, dobro je bilo sploh videti, da to obstaja. Zanimivo je bilo izvedeti tudi, da so bili deležni programa usposabljanja, ki so ga pomagali snovati tudi strokovnjaki iz različnih strok – kar pomeni, da za temo vrstniškega podpornega dela obstaja določena stopnja prepoznavanja tudi z »druge« strani. Začutil sem tudi, da delujejo kot ekipa, saj je eden izmed njih govoril o tem, da je zadnje čase v slabši koži in da ve, na koga izmed svojih *peer-to-peer* kolegov se lahko obrne. To zadnje pa odstira predvsem nek svež pogled na okrevanje, ki prepoznava možnost ponovne krize, a to še ne pomeni potrditve »kroničnosti« posameznikove »bolezni«. Niti tega ne, da taka oseba ne bi bila zmožna podpreti tudi drugih. In ravno to je tisto, kar mi še vedno najbolj odzvanja po obisku v Trstu – dejstvo, da je človeku, ki se sooča z neko situacijo v življenju (npr. duševno stisko), pomembna podpora tistih, ki ga_jo v tem lahko podprejo. In ljudje, ki so se tudi sami soočali s podobnimi situacijami, so ključnega pomena. To me spomni na veliko zgodb ljudi, ki so bili hospitalizirani na psihiatriji, ki pravijo, da so se najboljše od vseh na oddelku razumeli s »so-pacient«.

Eden izmed prisotnih je bil tudi vrstniški podporni delavec iz »Recovery house«, neke vrste stanovanjske skupine za okrevanje v duševnem zdravju, ki deluje po principu soustvarjanja »uporabnikov« in »strokovnih delavcev«.

Skratka, vrsta praks, ki za Slovenijo pomenijo neko novost.

Morda sem se vrnil v Ljubljano z manj konkretnimi informacijami o vsem procesu vzpostavljanja vrstniške podpore v okviru psihiatrične obravnave v Trstu, kot sem sprva pričakoval. Nam je pa zato v teh nekaj urah uspelo stakiti vezi, ki bodo druženje in izmenjavo izkušenj morda podaljšale tudi v prihodnost.

Juš

Vsi, ki vas zanimajo udeležba na seminarju o vrstniškem podpornem delu in podpore skupine za slišanje glasov ali ki bi se želeli na tem področju aktivirati kot prostovoljci_ke, lahko več informacij o tem dobite na slisanjeglasov@gmail.com.

PACIENT POBEGNE IZ PSIHIATRIČNE BOLNIŠNICE IN SE GA NAPIJE, NATO PA GRE K ZDRAVNIKU, KI TAKOJ UGOTOVI, DA JE TA PREGLOBOKO POGLEDAL V KOZARČEK, IN MU REČE:

»MORALI BOSTE NEHATI PITI, JEMLJETE ZDRAVILA, IN TO NI DOBRO NITI ZDRAVO.«

POBEGLI PACIENT NEMUDOMA ODGOVORI:

»VESTE, ŽEJA JE HUIŠA KOT DOMOTOŽJE, ŽENA PA HUDA.«

ROBERT ŽERJAV, SVZ HRASTOVEC

To gradivo je bilo izdelano v času, ko je bil projekt Slišanje glasov na društvu Kralji ulice vključen v projekt »Mreža slišanje glasov Zahodnega Balkana« (fondacija Tempus, program ERASMUS+; v trajanju 15.09.2018. do 14.07.2020) oz. je bilo s soglasjem avtorja/prevajalca objavljeno na domači strani projekta Slišanje glasov. *This material was produced in the framework of implementation of Erasmus+ project "West Balkan Hearing Voices Network" (15 September 2018 14 July 2020) by the Hearing Voices project at Kings of the Street Association.*

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

**KRALJI
ULICE**

